

zaopatrzenia zastrzega sobie prawo do zmiany opłat za dostawy gazu, odpowiada bądź nie odpowiada ustanowionym przez te przepisy wymogom dobrej wiary, równowagi i przejrzystości, istotnego znaczenia nabierają w szczególności:

- kwestia, czy umowa wskazuje w sposób przejrzysty powody i sposób zmiany rzeczonych opłat, tak aby konsument mógł przewidzieć, w oparciu o jasne i zrozumiałe kryteria, ewentualne zmiany tych opłat. Brak informacji w tym zakresie przed zawarciem umowy co do zasady nie może być zrekompensowany samą okolicznością, że w czasie wykonywania umowy konsumenci zostaną poinformowani o zmianie opłat z odpowiednim wyprzedzeniem oraz o ich prawie do rozwiązania umowy, jeżeli nie zamierzają zaakceptować tej zmiany, oraz
- kwestia, czy przyznane konsumentowi uprawnienie do rozwiązania umowy w konkretnych warunkach może być skutecznie wykonane.

Zadaniem sądu odsyłającego jest dokonanie rzeczowej oceny na podstawie wszystkich okoliczności danej sprawy, w tym wszystkich klauzul zawartych w ogólnych warunkach umów konsumenckich, których częścią jest sporna klauzula.

(¹) Dz.U. C 211 z 16.7.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága — Węgry) — Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Rendőrkapitányság Záhony Határrendészeti Kirendeltsége przeciwko Oskarowi Shomodiemu

(Sprawa C-254/11) (¹)

(Przebieg wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Mały ruch graniczny na zewnętrznych granicach lądowych państw członkowskich — Rozporządzenie (WE) nr 1931/2006 — Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 — Maksymalny czas trwania pobytu — Zasady obliczania)

(2013/C 156/05)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Rendőrkapitányság Záhony Határrendészeti Kirendeltsége

Strona pozwana: Oskar Shomodi

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága — Wykładnia art. 2 lit. a), art. 3 ust. 3 i art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1931/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiającego przepisy dotyczące małego ruchu granicznego

na zewnętrznych granicach lądowych państw członkowskich i zmieniającego postanowienia Konwencji z Schengen (Dz.U. L 405, s. 1) oraz innych właściwych przepisów dorobku Schengen — Odmówienie obywatelowi państwa trzeciego wjazdu na terytorium państwa członkowskiego w ramach małego ruchu granicznego ze względu na to, że łączny czas trwania pojedynczych pobytów zainteresowanego we wspomnianym państwie członkowskim w okresie sześciu miesięcy poprzedzających sporny wniosek o wjazd przekroczyła maksymalny dozwolony czas trwania — Zasady obliczania maksymalnego czasu pobytu w ramach systemu małego ruchu granicznego

Sentencja

- 1) Rozporządzenie (WE) nr 1931/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające przepisy dotyczące małego ruchu granicznego na zewnętrznych granicach lądowych państw członkowskich i zmieniające postanowienia konwencji z Schengen należy interpretować w ten sposób, że posiadacz zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego wydanego w ramach szczególnego systemu małego ruchu granicznego wprowadzonego w życie tym rozporządzeniem powinien móc — w granicach przewidzianych w tym rozporządzeniu i w umowie dwustronnej zawartej w celu jego wykonania między państwem trzecim, którego jest obywatelem, a sąsiadującym państwem członkowskim — po pierwsze swobodnie przemieszczać się w strefie przygranicznej przez okres trzech miesięcy, jeżeli pobyt nie został przerwany, a po drugie — korzystać z nowego trzymiesięcznego prawa pobytu po każdym przerwaniu pobytu.
- 2) Artykuł 5 rozporządzenia nr 1931/2006 należy interpretować w ten sposób, że przerwanie pobytu, o którym mowa w tym przepisie, oznacza przekroczenie — niezależnie od jego częstotliwości, nawet jeżeli ma miejsce kilkakrotnie w ciągu dnia — granicy między przygranicznym państwem członkowskim a państwem trzecim, w którym ma miejsce zamieszkania posiadacz zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego, zgodnie z warunkami określonymi w tym zezwoleniu.

(¹) Dz.U. C 232 z 6.8.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court — Irlandia) — Peter Sweetman i in. przeciwko An Bord Pleanála

(Sprawa C-258/11) (¹)

(Środowisko naturalne — Dyrektywa 92/43/EWG — Artykuł 6 — Ochrona siedlisk przyrodniczych — Specjalne obszary ochrony — Ocena skutków danego planu lub przedsięwzięcia dla chronionego terenu — Kryteria, jakie należy stosować przy ocenie prawdopodobieństwa, że taki plan lub przedsięwzięcie wywrze niekorzystny wpływ na integralność danego terenu — Obszar Lough Corrib — Przedsięwzięcie polegające na budowie drogi N6 stanowiącej obwodnicę miasta Galway)

(2013/C 156/06)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Peter Sweetman, Ireland, Attorney General, Minister for the Environment, Heritage and Local Government

Strona pozwana: An Bord Pleanála

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Supreme Court, Irlandia — Wykładnia art. 6 ust. 3 i 4 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, s. 7) — Ocena wpływu planu lub przedsięwzięcia na chroniony obszar — Kryteria, jakie należy zastosować przy ocenie prawdopodobieństwa, że taki plan lub przedsięwzięcie może niekorzystnie wpłynąć na integralność danego terenu — Konsekwencje zastosowania zasady ostrożności — Budowa drogi przebiegającej przez obszar kandydujący do uzyskania statusu specjalnego obszaru ochrony

Sentencja

Artykuł 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory należy interpretować w ten sposób, że plan lub przedsięwzięcie bezpośrednio niezwiązane z zagospodarowaniem terenu ani niekonieczne do jego zagospodarowania naruszają integralność tego terenu, jeżeli mogą one uniemożliwić trwale utrzymanie istotnych cech danego terenu, związanych z występowaniem siedliska przyrodniczego o znaczeniu priorytetowym, którego ochrona uzasadniła umieszczenie tego terenu w wykazie terenów mających znaczenie dla Wspólnoty w rozumieniu tej dyrektywy. Przy dokonywaniu takiej oceny należy stosować zasadę ostrożności.

(¹) Dz.U. C 226 z 30.7.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom — Zjednoczone Królestwo) — The Queen na wniosek Davida Edwardsa, Lilian Pallikaropoulos przeciwko Environment Agency, First Secretary of State, Secretary of State for Environment, Food and Rural Affairs

(Sprawa C-260/11) (¹)

(Środowisko naturalne — Konwencja z Aarhus — Dyrektywa 85/337/EWG — Dyrektywa 2003/35/WE — Artykuł 10a — Dyrektywa 96/61/WE — Artykuł 15a — Dostęp do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska — Pojęcie „niedyskryminacyjnego ze względu na koszty” charakteru postępowań sądowych)

(2013/C 156/07)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: The Queen na wniosek Davida Edwardsa, Lilian Pallikaropoulos

Strona pozwana: Environment Agency, First Secretary of State, Secretary of State for Environment, Food and Rural Affairs

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Supreme Court of the United Kingdom — Wykładnia art. 10a dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40), zmienionej dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującą udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniającą w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywy Rady 85/337/EWG i 96/61/WE — Deklaracja Komisji (Dz.U. L 156, s. 17) — Wykładnia art. 15a dyrektywy Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. L 257, s. 26), zmienionej dyrektywą 2003/35/WE — Wykładnia art. 9 ust. 4 konwencji (z Aarhus) o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do [wymiaru] sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. (Dz.U. L 124, s. 1) — Obciążenie strony przegranej kosztami postępowania — Pojęcie „niedyskryminacyjnego ze względu na koszty” charakteru postępowań sądowych

Sentencja

Z wymogu ustanowionego w art. 10a akapit piąty dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne oraz w art. 15a akapit piąty dyrektywy Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli, zmienionych dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r., zgodnie z którym to wymogiem postępowanie nie może mieć dyskryminacyjnego ze względu na koszty charakteru, wynika, iż nie można uniemożliwiać objętym tym wymogiem osobom wszczynania lub kontynuowania postępowania z wchodzącej w zakres stosowania tych przepisów skargi ze względu na mogące wynikać z tego faktu obciążenie finansowe. W sytuacji gdy sąd krajowy ma wydać rozstrzygnięcie w przedmiocie obciążenia kosztami jednostki, której żądania jako strony skarżącej w sporze w dziedzinie ochrony środowiska nie zostały uwzględnione, lub, bardziej ogólnie rzecz ujmując, ma zająć, jak może to mieć miejsce w przypadku sądów brytyjskich, na poprzedzającym postępowanie etapie, stanowisko w przedmiocie ewentualnego ograniczenia kosztów, jakimi może zostać obciążona strona, której żądania nie zostaną uwzględnione, winien on zapewnić, że wymóg ten jest przestrzegany, uwzględniając zarówno interes tej chcącej bronić swych praw osoby, jak i związany z ochroną środowiska interes ogólny.

W ramach tej oceny sąd krajowy nie może przeprowadzać analizy, odnosząc się jedynie do sytuacji ekonomicznej tego zainteresowanego, lecz winien ją również oprzeć na obiektywnej analizie kwoty kosztów. Winien on ponadto uwzględnić sytuację stron postępowania, racjonalne szanse wygrania sprawy przez powoda, znaczenie, jakie sprawa ma dla